

պատերազմի եւ ոչ շղթայից: Վատութեան անունը խոհեմութեան հետ մի խառնէր, խոհեմութիւնը ուխտադրուժներէ, սուտ եր-

դումներէ հեռի կենալն է: Մինչեւ ե՞րբ եւ քանի՞ անգամ պիտ փորձեն հայք այդ թշնամին:

– Բայց ո՛վ եւ ինչ մարդ որ լինիս այսպէս մութուն եւ խաւարի մէջ կարելի չէ խօսիլ եւ վիճաբանէի օթեւան մը մեզի գտնենք եւ հոն տեսնուինք:

– Ո՛ր է ասկից վերջ հայուն օթեւան եւ բնակարան, Սմբատ Սպարապետ, ես լոյս աչօք Նորաշէն ականը փնտրեցի եւ աւերակներ գտայ, մարդ փնտրեցի եւ երկոտանի գազաններ գտայ. դու խաւարի մէջ ի՞նչ կը յուսաս գտնել:

– Իջնենք, տղա՛ք,– ըսաւ Սպարապետը. ամենը իջան ձիերնեն, եւ ինք ուղղուելով Յովնան ու կողմը,– ե՞ս քեզի գամ, թէ դու ինձ կուգաս,– հարցուց:

Իսկ Յովնան շուտ մը ցատկելով իւր բարձրաւանդակէն ճամփուն վրայ, եւ մօտենալով.

– Ես միշտ պատրաստ եմ գնալու եւ հնազանդելու Նոցայ, որ աստուած ազգին գլուխը գրեր է, միայն թէ սրբազան պարտիք կայ իմ վզին, որ զիրենք վտանգէ զգուշացնեմ, մանաւանդ երբ վտանգն ականերէ եւ յայտնի է:

Իսկ Սմբատ, երբ մերձեցաւ եւ Նշմարեց ամառուան գեղեցիկ եւ աստղազարդ գիշերուան մը աղօտ լուսով Յովնան ու աչքերուն փայլը, որուն արդէն ձայնը մտքին մէջ ծանօթ յիշատակ մը կ'արթնցներ, կանգ առաւ եւ ձեռքէն բռնելով,

– Ո՛ր կրնամ քեզ հետ երկար եւ առանձին խօսիլ, Յովնան,– ըսաւ:

– Ո՛ր եւ երբ կամենաս, ես միշտ պատրաստ եմ: